Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθοῦς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 20 Δεκεμβρίου 1908* — *Ἔτος 31ο .—Ἀριθ. 3*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. *(Συνέχεια)*

Τὰς πρώτας μάλιστα ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου τοῦ παρόντος ἔτους, αἱ ἀνησυχίαι, μᾶλλον ἢ ἧττον ἀόριστοι ἕως τότε, μετεβλήθησαν, διὰ σπουδαιοτάτους λόγους, εἰς τρόμον! Τὸν τρόμον αὐτὸν ἀπήχησαν ἀμέσως αἱ ἐγχώριοι ἐφημερίδες, καὶ ὁλόκληρος ἡ χώρα, ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῆς ὀροσειρᾶς καὶ τῆς πολίχνης Μόργκαντων, ἐπίστευσεν ὡς ἐγγίζουσαν τὴν καταστροφήν.

Τὴν νύκτα τῆς 4 πρὸς τὴν 5 Ἀπριλίου, οἱ κάτοικοι τοῦ Πλῆζεντ- Γκάρτεν ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ σεισμοῦ, τὸν ὁποῖον συνώδευσε κρότος φοβερός. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὀροσειρᾶς ἔμελλε νὰ καταρρεύσῃ, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀπέραντος θὰ ἠνοίγετο ἡ ἄβυσσος, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κατεβαραθροῦντο χωρία καὶ ἀγρεπαύλεις, εἰς ἀκτῖνα δέκα καὶ δεκαπέντε μιλίων,—κατελήφθησαν ὅλοι ὑπὸ πανικοῦ ἀκατανικήτου, καὶ ἐξελθόντες τῶν οἰκιῶν, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τραποῦν εἰς φυγήν.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινοτάτη. Στρῶμα πυκνῶν νεφῶν ἐβάρυνεν ἄνωθεν τῆς πεδιάδος. Καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη, ἡ κορυφογραμμὴ τῶν Κυανῶν Ὀρέων δὲν θὰ ἦτο ὁρατή.

Ἐν τῷ μέσῳ τοιούτου σκότους, ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνουν τὸ παραμικρόν, οὔτε νὰποκριθοῦν εἰς τὰς κραυγὰς αἱ ὁποῖαι ἀντήχουν πανταχόθεν. Ὅμιλοι περίτρομοι, ἄνδρες καὶ γυναικόπαιδα, προσεπάθουν νὰ εὕρουν τοὺς βατοὺς δρόμους, συνωστιζόμενοι ἀτάκτως καὶ θορυβωδῶς. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἠκούοντο ἔντρομοι φωναί:

— Σεισμός!

— Ἔκρηξις!

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ!...

Καὶ μέχρι τοῦ Μόργκαντων ἔφθασεν ἡ εἴδησις, ὅτι λίθοι, λάβαι καὶ σκωρίαι ἔπιπτον βροχηδὸν εἰς τὴν ἔξοχήν.

Ἂν ἦσαν ἐν τούτοις ἠρεμώτεροι, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐσκέπτοντο, ὅτι ἐν περιπτώσει ἐκρήξεως, οἱ κρότοι θὰ ἐξηκολούθουν ὁλονὲν ἰσχυρότεροι. Ὅτι φλόγες θἀνεφαίνοντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ, ὅτι φλογεροὶ ρύακες, ἀπὸ διαπύρους ὕλας, θὰ διέσχιζον τὰς πλευράς του, ὁρατοὶ κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔκαμνεν αὐτὴν τὴν σκέψιν, καὶ ὅλοι ἐβεβαίοναν μόνον, ὅτι εἰς τὰς οἰκίας των εἶχε γίνῃ αἰσθητὴ ἡ δόνησις τοῦ ἐδάφους. Ἡ δόνησις ὅμως αὐτὴ πιθανὸν νὰ ἐπροξενήθη ἁπλῶς ὑπὸ τῆς πτώσεως κανενὸς βράχου, ἀποσπασθέντος ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους.

Ἀναποφάσιστοι, ἀγωνιῶδεις, ἐπερίμεναν ὅλοι εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἕτοιμοι νὰ φύγουν πρὸς τὸ Μόργκαντων ἢ τὸ Πλῆζεντ-Γκάρτεν.

Μία ὥρα παρῆλθε, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἄλλο. Ἐλαφρὸς ζέφυρος, ἐμποδιζόμενος ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ μακροῦ προπυργίου τῶν Ἀπαλαχείων, μόλις ἐγίνετο αἰσθητὸς εἰς τὰ τραχέα φυλλώματα τῶν κωνοφόρων, τὰ ὁποῖα ἐφύοντο πυκνὰ παρὰ τὰ τέλματα.

Νέος λοιπὸν πανικὸς δὲν ἐγεννήθη, καὶ καθεὶς ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, δὲν εἶχαν πλέον τίποτε νὰ φοβηθοῦν, καὶ ὅμως ὅλοι δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ ἐξημερώσῃ.

Ὅτι κάτι ἔκτακτον συνέβη, ὅτι κάποιος πελώριος βράχος ἀπεσπάσθη καὶ κατεκυλίσθη ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, τοῦτο ἐφαίνετο ἀναμφίβολον. Μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς θὰ ἠδύναντο εὐκόλως νὰ βεβαιωθοῦν, ἐπιθεωροῦντες τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, εἰς ἔκτασιν ὀλίγων μιλλίων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἔξαφνα, περὶ τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν, — νέα ἐξέγερσις,— φλόγες ἀναλάμπουν ἄνωθεν τοῦ βραχώδους πλαισίου τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ.

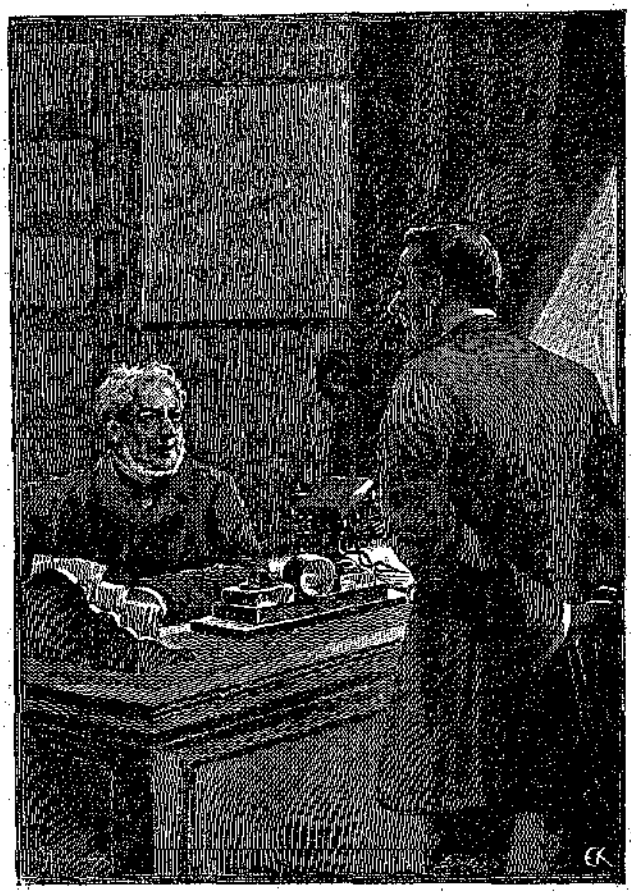

«Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, κύριε Οὐάρδ...» (Σελ, 19, στ. α'.)

Ἀνταναχλώμεναι ὑπὸ τῶν νεφῶν, φωτίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς διάστημα μέγα. Συγχρόνως ἀκούονται κρακισμοί.

Πυρκαϊὰ λοιπὸν ἐξερράγη αὐτόματος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; καὶ εἰς ποίαν αἰτίαν ὠφείλετο ἄρά γε; Δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ τὴν ἤναψεν οὐράνιον πῦρ, ἀφοῦ κανεὶς κεραυνὸς δὲν ἐτάραξε γύρω τὸν ἀέρα. Τροφὴ ὅμως, εἶνε ἀληθές, δὲν θὰ τῆς ἔλειπε. Διότι καὶ εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, ἡ ὀροσειρὰ τῶν Ἀλλεγανείων εἶνε ἀκόμη δασώδης, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν Κυανῶν Ὀρέων, πολυάριθμοι δὲ κυπάρισσοι, ρίπιδοφοίνικες (λατανιέρες) καὶ ἄλλα πυκνόφυλλα δένδρα θάλλουν ἐκεῖ.

—Ἔκρηξις!... Ἔκρηξις!...

Αἱ κραυγαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν. Ἔκρηξις!... Τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου δὲν ἦτο λοιπὸν εἰμὴ ὁ κρατὴρ ἑνὸς ἡφαιστείου, λανθάνοντος εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ὀροσειρᾶς; Σβυσμένον ἐπὶ τόσα ἔτη, ἐπὶ τόσους αἰῶνας, τὸ ἡφαίστειον ἔμελλε νὰ ἐξανάψῃ τώρα;..Καὶ τὰς φλόγας ἐκείνας θὰ διεδέχετο ἀρά γε βροχὴ λίθων πεπυρακτωμένων, χάλαζα βλημάτων φλογερῶν; Καὶ αἱ λάβαι θὰ ἤρχιζαν ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταβαίνουν, χείμαρρος πυρὸς ὁ ὁποῖος θὰ κατέκαιε τὰ πάντα εἰς τὴν διάβασίν του, θὰ κατέστρεφε πολίχνας, χωρία καὶ ἀγρεπαύλεις, ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, τὰς πεδιάδας της, τοὺς ἀγρούς της, τὰ δάση της, καὶ πέραν ἀκόμη τοῦ Πλήζεντ-Γκάρτεν ἢ τοῦ Μόργαντων;

Αὐτὴν τὴν φοράν, τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ σταματήσῃ τὸν κατακλυσμόν. Γυναῖκες σύρουσαι τὰ τέκνα των ὡς τρελλαὶ ἀπὸ τὸν φόβον, ἔτρεχαν πρὸς ἀνατολάς, διὰ νὰ πομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερον ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς ἐπικειμένης καταστροφῆς. Ἄνδρες, ἀδειάζοντες τὰς οἰκίας των, παρελάμβαναν ἐν σπουδῇ ὅ,τι εἶχον πολυτιμότερον, καὶ ἄφιναν ἐλεύθερα τὰ κατοικίδια ζῷα, ἵππους, αἶγας, πρόβατα, τὰ ὁποῖα διεσκορπίζοντο ἔντρομα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁποία ἀταξία ἔμελλε νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ συναγερμοῦ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, διὰ μέσου τῶν δασῶν ἐκείνων τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἡφαιστείου, κατὰ μῆκος τῶν βάλτων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐκινδύνευαν νὰ ἐκχειλίσουν!... Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὸ τὸ ἔδαφος δὲν ἠπείλει νὰ ἐκλείψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν φυγάδων;... Καὶ θὰ ἐπρόφθαναν ἀρά γε νὰ σωθοῦν, πρὶν ἡ ποταμὸς λάβας περιφλεγέθων ἤθελεν ἐκχυθῇ καὶ καλύψῃ ἐνώπιόν των τὴν γῆν, φράττων τὸν δρόμον καὶ καθιστῶν ἀδύνατον πᾶσαν φυγήν;...

Μερικοὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τοὺς κτηματίας τῆς περιοχῆς, φρονιμώτεροι, δὲν εἶχαν ἀναμιχθῇ μὲ τὸ ἔντρομον ἐκεῖνο πλῆθος, τὸ ὁποῖον αἱ προσπάθειαί των δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ συγκρατήσουν.

Προχωρήσαντες αὐτοὶ μέχρις ἀποστάσεως μιλλίου ἀπὸ τοῦ ὄρους, παρετήρησαν ὅτι βαθμηδὸν αἱ φλόγες ἠλαττοῦντο καὶ ὅτι πιθανὸν ἐπιτέλους νὰ ἔσβυναν. Πραγματικῶς, ἡ χώρα δὲν ἐφαίνετο πλέον ἀπειλουμένη ὑπὸ ἐκρήξεως. Οὐδεὶς λίθος εἶχεν ἐκσφενδονισθῇ, οὐδεὶς ρύαξ λάβας κατήρχετο τὸς κλιτύας τοῦ ὄρους, οὐδεὶς ὑποχθόνιος κρότος ἠκούετο. Οὐδὲν προμήνυμα τέλος τῶν σεισμικῶν ἐκείνων ἀναστατώσεων, αἱ ὁποῖαι εἰμποροῦν εἰς μίαν στιγμὴν νὰ καταστρέψουν ἅρδην ὁλόκληρον χώραν.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐφαίνετο ὀρθόν. Ἡ ἔντασις τοῦ πυρὸς ἔβαινεν ἐλαττουμένη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου. Ἡ ἀνατανάκλασις τῶν νεφῶν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξησθενεῖτο, ἡ ἐξοχὴ θὰ ἐβυθίζετο μετ' ὀλίγον εἰς βαθύτατον σκότος μέχρι πρωΐας.

Ἐν τούτοις οἱ φυγάδες εἶχαν σταματήσῃ εἰς ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐξησφάλιζεν ἐναντίον κάθε κινδύνου. Ἔπειτα, ἀναθαρρήσαντες, ἐπανῆλθον, καὶ μερικὰ χωρία, μερικαὶ ἀγρεπαύλεις, ἐπανεῦρον τοὺς κατοίκους των πρὸ τῶν πρώτων λάμψεων τῆς ἠοῦς.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἡ στεφάνη τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου μόλις διετήρει ὠχράς τινας ἀνταυγείας. Ἡ πυρκαϊὰ ἔσβυνε, βεβαίως ἐλλείψει καυσίμου ὕλης· καί, μολονότι ἦτο ἀκόμη ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ προέλευσίς της, ἠδύναντο ὁπωσδήποτε νὰ ἐλπίζουν ὅτι δὲν θὰ ἤναπτεν ἐκ νέου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅ,τι ἐφάνη βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου, τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ὑπῆρξε θέατρον ἡφαιστειογενῶν φαινομένων. Ἄρα εἰς τὴν περιοχήν του, οἱ κάτοικοι δὲν ἐφαίνοντο πλέον διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἐκρήξεως ἢ σεισμοῦ.

Ἀλλ' ἰδοὺ αἴφνης, περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, ἐνῷ ἀκόμη ὁ ὄγκος τοῦ βουνοῦ ἦτο βυθισμένος εἰς τὸ νύκτιον σκότος, παράδοξος κρότος ἠκούσθη διασχίζων ἄνωθέν του τὴν ἀτμόσφαιραν, ἓν εἶδος ἄσθματος κανονικοῦ, συνοδευομένου ὑπὸ τῶν ἤχων ἰσχυροῦ πτερυγίσματος. Καὶ ἴσως, ἐὰν εἶχεν ἐξημερώσῃ, οἱ κάτοικοι τῶν ἀγρεπαύλεων καὶ τῶν χωρίων θὰ ἔβλεπον διερχόμενον ἐν ὄρνεον γιγαντιαῖον, τέρας τοῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἀπέπτη ἐκ τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου, ἔφευγεν ὁλοταχῶς πρὸς ἀνατολάς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰς τὸ Μόργκαντων

Τὴν 27 Ἀπριλίου, ἀναχωρήσας τὴν προτεραίαν ἐξ Οὐασιγκτῶνος, ἔφθασα εἰς Ραλεΐγην, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βορείου Καρολίνας.

Πρὸ δύο ἡμερῶν, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μὲ εἶχε καλέσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὁ προϊστάμενός μου μὲ ἀνέμενεν ὄχι χωρὶς κάποιαν ἀνυπομονησίαν. Ἰδοὺ ἡ συνομιλία, τὴν ὁποίαν ἔκαμα μαζί του καὶ ἡ ὁποία ἐπροκάλεσε τὴν ἀναχώρησίν μου:

«— Τζῶν Στρόκ, ἤρχισε λέγων ὁ διευθυντής· ἐξακολουθεῖτε νὰ εἶσθε ὁ ἱκανὸς καὶ ἀφοσιωμένος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος εἰς πολλὰς εὐκαιρίας μᾶς ἔδωσε δείγματα ἱκανότητος καὶ ἀφοσιώσεως;...

— Κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην ὑποκλινόμενος, δὲν εἶμαι βέβαια ἐγὼ ὁ ἁρμόδιος νὰ σᾶς εἴπω, ἐὰν ἔχασα ἢ ὄχι μέρος τῆς ἱκανότητός μου... Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀφοσίωσίν μου, εἰμπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι παραμένει ἀναλλοίωτος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ἐδήλωσεν ὁ κ. Οὐάρδ, καὶ σᾶς θέτω ἁπλῶς καὶ μόνον αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἡ ὁποία εἶνε πλέον συγκεκριμένη: Εἶσθε ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος ὁ τόσον περίεργος, ὁ τόσον πρόθυμος νὰ ἐξιχνιάζῃ τὰ μυστήρια, οἷον σᾶς ἐγνώρισα ἕως τώρα;

— Εἶμαι, κύριε Οὐάρδ.

— Ὥστε τὸ ἔνστικτον τῆς περιεργείας δὲν ἐξησθένισεν ἐντός σας, ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς χρήσεως, τὴν ὁποίαν ἐκάματε;...

— Ὁλωσδιόλου!

— Τότε λοιπόν, ἀκούσατε.»

Ὁ κ. Οὐάρδ ἦτο τότε πεντηκοντούτης, ἐν ὅλῃ του τῇ διανοητικῇ ἀκμῇ, ἐξασκῶν τὰ ὑψηλά του καθήκοντα μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐσυνειδησίας. Ἐπανειλημμένως μὲ εἶχεν ἐπιφορτίσῃ μὲ δυσκόλους ἀποστολάς, τὰς ὁποίας διεξήγαγον ἐπιτυχῶς, καὶ ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν ἀκόμη. Διὰ τοῦτο μ' ἐξετίμα πολὺ ὁ διαπρεπής μου προϊστάμενος. Ἀλλ' ἀπό τινων μηνῶν, οὐδεμία εἶχε παρουσιασθῇ εὐκαιρία νὰ ἀναλάβω ὑπηρεσίαν, καὶ ἡ ἀργία αὐτὴ ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐστενοχώρει. Φαντασθῆτε λοιπὸν μὲ πόσον ἐνδιαφέρον ἐπερίμενα νὰ κούσω τὴν ἀνακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ ἔκαμνεν ὁ κ. Οὐάρδ. Δὲν ἀμφέβαλλα ἄλλως τε, ὅτι διὰ κάτι σπουδαῖον μὲ εἶχεν ἐκλέξῃ.

Τῷ ὄντι, ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ὡμίλησεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἦτο σπουδαιοτάτη καὶ εἵλκυεν ὁλονὲν τὴν κοινὴν προσοχὴν ὄχι μόνον εἰς τὴν Βόρειον Καρολίναν καὶ εἰς τὰς γειτονικὰς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν.

— Θὰ γνωρίζετε βέβαια, μοὶ εἶπε, τί συμβαίνει ἀπό τινος εἰς κάποιον μέρος τῶν Ἀπαλαχείων, ἐκεῖ εἰς τὰ πέριξ τοῦ Μόργκαντων....

— Μάλιστα, κύριε Οὐάρδ, καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, τὰ φαινόμενα αὐτά, παράδοξα τοὐλάχιστον, εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξάπτουν τὴν περιέργειαν καὶ ἀνθρώπων ὀλιγώτερον περιέργων ἀπὸ ἐμέ...

— Ὅτι εἶνε παράδοξα, καὶ πολὺ μάλιστα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶνε νὰ μάθωμεν, ἐὰν τὰ φαινόμενα, τὰ παρατηρηθέντα εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου, ἀποτελοῦν κίνδυνον διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐὰν εἶνε οἱ πρόδρομοι καμμιᾶς ἐκρήξεως ἡφαιστείου ἢ κανενὸς καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ.

—Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, κύριε Οὐάρδ.

—Τότε, Στρόκ, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μάθωμεν περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ ἂν τῷ ὄντι ὑφίσταται κίνδυνος καταστροφῆς, ὀφείλομεν τοὐλάχιστον,— διότι τί ἄλλο θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ κάμωμεν;— νὰ εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως τοὺς ἀπειλουμένους.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκον τῆς ἀρχῆς, κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην. Πρέπει νὰ ἐξιχνιάσωμεν τί συμβαίνει ἐκεῖ-πέρα...

—Ἀκριβῶς, Στρόκ· φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξιχνίασις παρουσιάζει σπουδαίας δυσκολίας. Λέγουν ἐκεῖ, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρου καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐσωτερικόν. Ἀλλ' ἐδοκίμασε ποτὲ κανεὶς νὰ τὸ κάμῃ, καὶ ὑπὸ συνθήκας εὐνοϊκὰς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν; Δὲν τὸ πιστεύω, καί, κατὰ τὴν γνώμην μου, μία ἀπόπειρα σοβαρὰ καὶ μετρημένη, θὰ ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ καλὸν ἀποτέλεσμα

— Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον, κύριε Οὐάρδ, νομίζω δὲ ὅτι αὐτὸ εἶνε ζήτημα δαπάνης.

— Δαπάνης πολὺ δικαιολογημένης, Στρόκ· διότι δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶμεν χρήματα, ὅταν πρόκειται νὰ καθησυχασθῇ ὁλόκληρος λαὸς ἢ νὰ προειδοποιηθῇ διὰ ν' ἀποφύγῃ ἐπικειμένην καταστροφήν. Ἄλλως τε, εἶνε ἄραγε βέβαιον ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου εἶνε τόσον ἀπρόσιτον καὶ ἀδιαπέραστον, ὅσον ἰσχυρίζονται; Καὶ ποῖος ἠξεύρει μήπως συμμορία κακούργων κατέστησε τὸ βουνὸν ἐκεῖνο καταφύγιον, *λημέρι* της, ἀναβαίνουσα καὶ καταβαίνουσα ἀπὸ δρόμους, τοὺς ὁποίους μόνη αὐτὴ γνωρίζει;

—Πῶς, κύριε Οὐάρδ; ἔχετε τὴν ὑποψίαν ὅτι κακοῦργοι...;

— Εἰμπορεῖ, Στρόκ, νὰπατῶμαι, καὶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐκεῖ νὰ ὀφείλεται εἰς αἴτια φυσικά. Ἀλλ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ὀφείλομεν νὰ ἐξακριβώσωμεν, καὶ μάλιστα τὸ ταχύτερον.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν, κύριε Οὐάρδ;

— Ὁρίστε.

—Ἀφοῦ ἐπισκεφθῶμεν τὸ Γκρέητ-Ἄϋρου, ἀφοῦ μάθωμεν τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων ἐκείνων, ἐὰν βεβαιωθῶμεν ὅτι ὑπάρχει κρατὴρ καὶ ὅτι ἐπίκειται ἔκρηξις, θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΡΟΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΨΕ—δὲν εἶδα τὸ ρολόγι μου διὰ νὰ σᾶς 'πῶ τί ὥρα ἦτο,— μ' ἐξύπνισεν εἰς τὸ κρεββάτι μου ὁ τρομερὸς κρότος τῆς θυέλλης. Ἔφυσοῦσε μὲ μανίαν. Ἔβρεχε μὲ μανίαν ἀκόμη μεγαλειτέραν. Καὶ συγχρόνως ἔπιπτε χάλαζα, ἡ ὁποία, καθὼς βλέπω σήμερον εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἶχε «μέγεθος λεπτοκαρούου». Φανταισθῆτε λοιπὸν τὸ πανδαιμόνιον τῶν κρότων, τὴν τυμπανοκρουσίαν ἐπὶ τῆς στέγης καὶ τῶν ὑαλοπινάκων, τὴν συνοδευομένην ἀπὸ τὸ πλατάγισμα τῶν κρουνῶν, ἀπὸ τοὺς βρυχηθμοὺς τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὰς ὀμοβροντίας τῶν κεραυνῶν!.. Ἀληθινὴ κοσμογαλασιά!...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποιητάς μας, ὁ κ. Λάμπρος Πορφύρας, εἰς ἓν ὡραῖόν του ποίημα, προσωποιεῖ τὴν βροχήν, καὶ τὴν φαντάζεται ὡς Τσιγγάναν, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ παίξῃ τὸ ντέφι της εἰς τὰ παράθυρά του. Θαυμάζω τὴν παρομοίωσιν, ἀλλά, διὰ τὴν ἀποψινὴν τοὐλάχιστον βροχήν, τὴν εὑρίσκω ἀνεπαρκῆ. Εἶνε δυνατὸν μία Τσιγγάνα νὰ κάμνῃ ὅλον αὐτὸ τὸ κακόν; Χορὸς ὁλόκληρος Τσιγγάνων, χορὸς Μεγαιρῶν, χορὸς Μαινάδων, χορὸς Κορυβάντων, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπερικύκλωσε ἀπόψε τὸ πτωχόν μου σπίτι! Χίλια ντέφια παίζουν ὀλόγυρα εἰς τὸ σκότος, ντέφια ὑπερφυσικά, ὑπεράνθρωπα. Καὶ οἱ κρότοι των, ἀντὶ ἡδονῆς, μοῦ προξενοῦν τώρα φόβον. Τὸν ἀόριστον καὶ τὸν ἀδικαιολόγητον ἐκεῖνον φόβον, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα πρὸ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, ὅταν μᾶς παρουσιάζωνται εἰς ὅλην των τὴν ἔντασιν. Τὸ σπίτι ἀντέχει, ἀλλὰ νομίζεις ὅτι θὰ καταρρεύσῃ. Ἡ ραγδαία βροχὴ σὲ κάμνει νὰ φοβῆσαι πλημμύραν. Τὸ μανιῶδες νερόν, τοῦ ὁποίου ἀκούεις τοὺς ἀτελευτήτους κρότους, νομίζεις ὅτι συσσωρεύεται κάτω καὶ ἀναβαίνει διὰ νὰ σὲ πνίξῃ. Καὶ τὸν φόβον σου ἐπαυξάνει ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψις τῆς ἀστραπῆς καὶ ὁ κανονοβολισμὸς τοῦ «σμερδαλέου» κεραυνοῦ...

Ἔπειτα λέγουν ὅτι ἡ θύελλα εἶνε ὡραία. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ὡραῖον ἕνα πρᾶγμα ποῦ σὲ κάμνει νὰ αἰσθάνεσαι ὅλην σου τὴν μικρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν,—ἕνα πρᾶγμα ποῦ γεννᾷ, καὶ εἰς τὰ στήθη τοῦ γενναιοτέρου ἀνθρώπου, τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὸν φόβον;

Καὶ ὅμως εἶνε κάτι δυνατὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ θαυμάσιον. Ἡ ἀσφαλὴς στέγη, ἡ ὁποία μᾶς προφυλάσσει, εἶνε ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὸν ἔμφυτον, τὸν ἀδικαιολόγητον φόβον, καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ θαυμάσωμεν ὅλην αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν. Ναί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ συλλογισθῶμεν τίποτε ἄλλο ταπεινότερον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, —οὔτε τὰ σπαρτά, τὰ ὁποῖα πιθανὸν θὰ βλάψῃ ἡ χάλαζα, οὔτε τὰ χρήσιμα δένδρα, τὰ ὁποῖα θὰ ξερριζώσῃ ὁ ἄνεμος, οὔτε τὰ ὑπόγεια, τὰ ὁποῖα θὰ πλημμυρίσῃ ἡ βροχή, οὔτε τὴν αὐριανὴν ἑορτήν, ἡ ὁποία πιθανὸν θ' ἀναβληθῇ ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ, οὔτε τὲς λάσπες, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς δυσκολεύσουν τυχὸν νὰ κάμωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας, ἢ θὰ ματαιώσουν τὴν σχεδιαζομένην ἐκδρομήν, οὔτε τὴν ὀμπρέλλαν ἡ ὁποία ἔσπασε, οὔτε τὸ ἀμάξι μας, τὸ ὁποῖον... δὲν ἔχομεν!

Ὅλα, βλέπετε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε σχετικά. Ἡ ἰδία βροχὴ εἰμπορεῖ νὰ μᾶς φανῇ ἄσχημη ἢ ὡραία, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ συμφέροντά μας. Ἡ ἰδία βροχὴ εἰμπορεῖ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ φανῇ ὡραία, καὶ εἰς ἄλλους τερατώδης. Ἄλλοι νὰ τὴν εὐλογήσουν, καὶ ἄλλοι νὰ τὴν καταρασθοῦν. Διότι δὲν πιστεύω νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἴδιον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἀπολαύσῃ ὡς θέαμα ἀπὸ ἓν παράθυρον, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ εὑρεθῇ ἔξω καὶ θὰ γίνῃ *μούσκεμα*. Οὔτε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κάτι ἔχει νὰ καρπωθῇ ἀπὸ μίαν βροχήν, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ζημιωθῇ ἀπὸ αὐτὴν ἀσφαλῶς.

Ἀλλ' εἶνε μία ἀρχὴ τῆς Αἰσθητικῆς αὐτό, ὅτι τὸ ὡραῖον δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ὠφέλιμον. Διὰ νὰπολαύσῃ κανεὶς τὸ ὡραῖον, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν ἡδονήν, τὴν ὁποίαν παρέχει, πρέπει νὰ βάλῃ κατὰ μέρος κάθε ἰδέαν ὠφελείας ἢ βλάβης. Ἓν ἄσχημον-ὠφέλιμον μᾶς φαίνεται συχνότατα ὡραῖον. Ἓν ὡραῖον-βλαβερὸν μᾶς φαίνεται πάντοτε ἄσχημον. Καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν εἴμεθα, βλέπετε, ἠπατημένοι.

Ὅ,τι ἰσχύει διὰ τὸ φυσικὸν ὡραῖον, ἰσχύει καὶ διὰ τὸ τεχνικὸν ὡραῖον. Καὶ εἰς τὴν Τέχνην ἐπίσης, διὰ νὰπολαύσωμεν ἀγνῶς καὶ τελείως, πρέπει νὰποβάλωμεν τὴν ἰδέαν τῆς ὠφελιμότητος. Ἕνα ποίημα π. χ. εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὡραῖον ἢ ἄσχημον, ἀνεξαρτήτως τοῦ πρακτικοῦ σκοποῦ του, τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ τυχὸν νὰ φέρῃ. Τὸ ὡραῖον διὰ τὸ ὡραῖον —ἡ Τέχνη διὰ τὴν Τέχνην.

Ἀλλ' ἀρχίσαμεν ἀπὸ τὴν βροχὴν κ' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Αἰσθητικήν. Ἂς σταματήσωμεν ἕως ἐδῶ, διότι ποιὸς ξεύρει ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ φθάσωμεν!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ὁ Γιάννης εἶνε τὸ μεγαλείτερο παιδὶ μέσα σὲ πέντε παιδιά. *Γιαννάκη* αὐτὸν δὲν τὸν λέγουν, γιατὶ κανεὶς ποτὲ δὲν τοῦ μιλῇ χαϊδευτικά. Εἶνε ἑπτὰ χρονῶν· ἀπὸ τώρα ὅμως τὰ χεράκια του ἔχουν κάμῃ πολλὲς δουλειὲς καὶ τὰ ποδαράκια του πολλοὺς δρόμους.

Αὐτὸς κάμνει ὅλες σχεδὸν τὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ,—γιατὶ ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του δουλεύουν στὸ ὑφαντουργεῖο,— αὐτὸς νανουρίζει τὸ μωρό, αὐτὸς προσέχει τὰ ἄλλα τρία διαβολάκια, τἀδέλφια του.

Τί ἔχει νὰ κάμῃ ποῦ εἶνε μικρός! Ὁ Γιάννης ἔχει θάρρος καὶ ζῆλον. Καὶ τὰ ἀδύνατα χέρια του τὰ δυναμόνει ἡ ἀνάγκη, καὶ κάμνουν θαύματα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γιάννη εἶνε πολὺ-πολὺ πτωχή. Τόσο πτωχή, ὥστε ὅλοι μαζί, ἑπτὰ ψυχές, ἔχουν ἕνα μόνο δωμάτιο, καὶ αὐτὸ ὄχι μεγάλο. Τὰ θυρόφυλλα δὲν κλείνουν καλά, μερικὰ τζάμια λείπουν, οἱ τρύπες εἶνε φραγμένες κουτσὰ-στραβὰ μὲ χαρτί, καὶ ὁ παγωμένος ἄνεμος τοῦ Δεκεμβρίου μπαίνει ἀπὸ τὲς χαραμάδες καὶ σφυρίζει φρικτὰ μέσα στὸ γυμνὸ δωμάτιο.

Τὸ μωρὸ ἀποκοιμήθηκε σὲ μιὰ σκάφη, ποῦ τοῦ ἔχουν γιὰ κούνια, καὶ τὰ τρία ἄλλα μικρά, ζαρωμένα σὲ μιὰ γωνιά, παίζουν μὲ κάτι παληά, σπασμένα παιχνίδια.

Κρυόνουν τὰ καϋμένα. Δὲν ἔχουν οὔτε φωτιά, οὔτε ροῦχα, οὔτε κἂν ἐπιπλα. Μιὰ φορά, ποῦ γιὰ πολὺν καιρὸ ἦταν ἄρρωστος ὁ πατέρας, ἡ μητέρα ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὰ καλλίτερά της πράγματα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας.

Πάει καὶ ὁ μπουφές, ποῦ ἀράδιαζαν τὰ πιατικάτους, πάει καὶ ὁ κομμός, ποῦ ἐφύλαγαν τὰ ροῦχά τους. Μόλις τοὺς ἔμεινε ἕνα κουτσὸ τραπέζι, καὶ δυὸ σεντούκια παληά...

Ποιὸς τοὺς φταίει; Κανείς. Δὲν εἶχαν τύχη, νά!

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Ὁ Γιάννης, πολὺ σκεπτικός, ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ ἂν θὰ ἤρχετο καὶ φέτος νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ὁ Ἅγης-Βασίλης.

— Αὐτὰ εἶνε γιὰ τοὺς πλουσίους! τοῦ ἀπεκρίθη μὲ ἀπότομον τρόπον ὁ πατέρας του.

Καὶ ἡ μητέρα του ἀναστέναξε καὶ ἐσκούπισε μὲ τὸ χέρι της ἕνα δάκρυ, ποῦ ἦταν ἕτοιμο νὰ στάξῃ ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Γιάννης δὲν εἶπε λέξι, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε καὶ νὰ τὸ παραδεχθῇ. Γιατὶ νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ φέτος ὁ Ἅγης-Βασίλης; Μήπως τοῦ ἔκαμαν κανένα κακό; Ὁ πατέρας του θὰ εἶχε λάθος.

Καὶ κρυφά, παίρνει ὁ Γιάννης τὰ ὡραῖα κυριακάτικά του παπούτσια, — τί ὡραῖα, ποῦ καὶ αὐτὰ ἦσαν παληὰ καὶ μπαλωμένα — καὶ τὰ λουστράρει καλὰ-καλά. Ὅταν τὰ ἔκαμε κ' ἐγυάλισαν σὰν καθρέφτες, ἕναβάρος τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος, καὶ ἡ γλυκειὰ ἐλπίδα ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

«Τὰ ἔκαμε κ' ἐγυάλισαν σὰν καθρέφτες...» (Σελ. 20, στ. β'.)

Τώρα ἐλπίζει. Τί; Κ' αὐτὸς καλὰ-καλὰ δὲν τὸ ξέρει. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος Βασίλης εἶνε τόσο καλὸς κ' ἔχει τόσα πολλὰ παιχνίδια στὸ δισάκκι του!...

Τὴ νύκτα εἶδε 'στὸν ὕπνο του ἕνα πλῆθος ὡραῖα πράγματα. Τόπια χρωματιστά, στρατιωτάκια μολυβένια, ἀλογάκια ξύλινα, ταμπουρλάκια, μπομπόνια χρυσᾶ, ἐχόρευαν ἐμπρός του. Εἶδε καὶ τὸν Ἅγιο-Βασίλη φορτωμένο παιχνίδια πολύτιμα νὰ γυρίζῃ τὰ σπίτια καὶ νὰ τὰ ρίχνῃ ἀπὸ τὶς καμινάδες μέσα στὰ τζάκια, ὅπου τὰ ἐπερίμεναν ἕνα σωρὸ παιδικὰ παπουτσάκια.

Καταχαρούμενος, ὁ Γιάννης ἐξύπνησε. Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε βάλῃ κανένα παιγνίδι καὶ στὰ δικά του.

Ἀλλοίμονο! τὰ παπουτσάκια του τὰ βρῆκε ἐκεῖ, ὅπως τὰ εἶχε ἀφίσῃ χθές, γυαλισμένα, ἀλλὰ ἀδειανά... Δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλησαν ἐπάνω 'στὰ ἰσχνὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ.

— Καὶ ὅμως ἤμουν τόσο φρόνιμος!... ἐψιθύρισε στενάζων.

Ἔξαφνα ἐσυλλογίσθη καὶ χαμογέλασε:

— Καταλαβαίνω... εἶνε γιατὶ δὲν ἔχουμε τζάκι. Ἀπὸ ποῦ θὰ μοῦ κατέβαζε ὁ Ἅγης-Βασίλης τὰ παιχνίδια μου; Ἀλήθεια τὸ τζάμι μας ἦταν σπασμένο. Μὰ ποῦ νὰ τὸ ἰδῇ μέσα σὲ τόσο σκοτάδι!...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

"MISSES' CLUB,,

ΚΩΜΩΙΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μόνη*.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μὲ κακίαν* : — Ὁ κόσμος κοροϊδεύει τὰ γεροντοκόριτσα, ἀλλὰ καὶ αὐτά, ἔννοια σας, θὰ ἐκδικηθοῦν μὲ τὸ «Μίσσες Κλούμπ». Θὰ στρώνουν πετσέτα, καὶ δὲν θαφίνουν ἀλιβάνιστο οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα!... Μόνον αἱ δεσποινίδες θὰ εὑρίσκουν χάριν ἐνώπιόν των, ἀλλά, ἐννοεῖται, αἱ δεσποινίδες ποῦ ἐπέρασαν τὰ τριάντα χωρὶς νὰ παντρευθοῦν. Οἱ ἄλλες δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν!...

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΦΛΩΡΑ, ΔΙΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (*Ἡ Δὶς Κλεοπάτρα εἶνε ἐνδεδυμένη ἐπιδεικτικῶς καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους τέσσαρα - πέντε μετάλλια μὲ τὰς ταινίας των. Ἰδιόρρυθμος, ἀλλὰ χωρὶς ἀλαζονείαν.*)

ΦΛΩΡΑ, *μὲ οἰκειότητα, εἰσάγουσα τὴν Δα Κλεοπάτραν* : — Ὁρίστε, περάστε, κυρία Κλεοπάτρα. (*Καθ' ἑαυτήν, ἐνῷ ἡ Δὶς Ἀγκαθίδου δεξιοῦται τὴν ἐπισκέπτριαν.*) Νά, δὲν σᾶς τὰ ἔλεγα;... Ἔβγαλε πάλι ὅλο της τὸ τενεκετζίδικο!... Στὸν καιρό μου, τὰ κορίτσια δὲν ἐφοροῦσαν παρὰ κανένα μενταλλιονάκι, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπᾶ ἢ τῆς μαμμᾶς... ἢ κανένα σταυρουλάκι, περασμένο σὲ μαῦρο βελουδάκι... Τώρα κρεμοῦν παράσημα σὰν στρατηγοί. Καὶ ὅμως δὲν πατρεύονται! δὲν πατρεύονται! δὲν παντρεύονται! (*Ἐξέρχεται μὲ φούριαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κλεοπάτρα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Δος Ἀγκαθίδου, βγάζει τὸ καπέλο της.*)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΔΙΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *καθημένη εἰς μίαν πολυθρόναν* : — Λοιπὸν ἡ περίφημη αὐτὴ συνεδρίασις;...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μεγαλοπρεπῶς* : — Ἀρχίζει!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *κυττάζουσα γύρω της* : — Βλέπω ὅτι αἱ ὀπαδοὶ τῶν ἰδεῶν σου σπανίζουν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μὲ πεῖσμα* : — Ὄχι δά! γιὰ πρώτη φορά... Ἄφισε, νὰ τὸ μάθουν ἀκόμη...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Κρῖμα 'ςτὴν κόπο, ποῦ ἔβαλα καὶ τὰ παράσημά μου...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *ὡς ἄνω* : — Τί; φοβᾶσαι μὴ σοῦ συναχωθοῦν;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Μὰ οὔτε ἡ Κλεονίκη νὰ μὴν ἔλθῃ!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἀ, δὲν πιστεύω νἀργήσῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ἐν τῷ μεταξὺ... δός μου νὰ ἰδῶ τὸ Καταστατικόν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *ἔκπληκτος* : — Τί νὰ ἰδῇς;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Τὸ πρόγραμμα... τὴν ἐγκύκλιο... τὴν προκήρυξίσου ἐπιτέλους.

«Περάστε, κυρία Κλεοπάτρα...» (Σελ. 20, στ. γ'.)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *τείνουσα πρὸς αὐτὴν ἓν ἔντυπον φυλλάδιον* : — Ὁρίστε. Μ' ἀλήθεια, δὲν ξέρεις ἀκόμη τὸ Καταστατικόν μας;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. — Ὄχι, ἀλλὰ ὑπέγραψα ἐπειδὴ εἶχα ἐμπιστοσύνην. (*Ἀναγινώσκουσα τὸ ἔντυπον* :) «Ἄρθρον πρῶτον. — Τὸ *Μίσσες Κλοὺμπ* εἶνε προσιτὸν εἰς ὅλας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὁ κόσμος χαρακτηρίζει διὰ τῆς ἐπωνυμίας *γεροντοκόρη*. — Ἄρθρον δεύτερον : Ἕκαστον μέλος πληρόνει ὡς ἐτησίαν συνδρομὴν δραχ. 25. — Ἄρθρον τρίτον : Αἱ συνεδριάσεις θὰ γίνωνται ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, ἀπὸ τὰς δύο ἕως τὰς ἑπτὰ μ. μ. Θὰ προσφέρεται τσάϊ καὶ διάφορα ἄλλα ἀναψυκτικά.» (*Διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν*:) Δεκτὸν παμψηφεί!... (*Ἀναγινώσκουσα*:) «Ἄρθρον τέταρτον : Τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ *Μίσσες Κλοὺμπ* θὰ εἶνε : 1ον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀνθρωπότητος... » (*Καθ' ἑαυτήν* :) Ἔτσι ἔ; δυστυχισμένη ἀνθρωπότης!... (*Ἀναγινώσκουσα* :) «2ον Νὰ ἐπιδιώξῃ διὰ παντὸς μέσου δυνατοῦ ἢ ἀδυνάτου...» (*Πρὸς τὴν Δδα Ἀγκαθίδου*:) Τί, παραδείγματος χάριν;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Δὲν ξέρω... θὰ ἰδοῦμε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Πολὺ καλά! (*Ἀναγινώσκουσα*:) «Διὰ παντὸς μέσου δυνατοῦ ἢ ἀδυνάτου, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου διὰ τὰς γυναῖκας. — Ἄρθρον πέμπτον : Ἐν κλειδοκύμβαλον θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μελῶν πρὸς ἐνέχλησιν τῶν γειτόνων. Ἐπίσης καὶ μία Βιβλιοθήκη, ἀποτελουμένη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ συγγράμματα περὶ χειραφεσίας καὶ ἀπὸ διάφορα ἔργα κυριῶν ἀγάμων. — Ἄρθρον ἕκτον : Σκύλοι, γάτες, παπαγάλοι, πίθηκοι, ἀποκλείονται.» (*Διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν* :) Διατί τάχα; Διὰ νὰ μὴν ὁμοιάζουν αἱ συνεδριάσεις μας μὲ τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς;...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Μὰ νά, θέλω νὰ 'πῶ... (*γελῶσα* :) ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ θὰ κωλυσιεργοῦσαν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ. *δυσηρεστημένη* : — Ἐσὺ πιὰ ὅλα τὰ παίρνεις στὸ ἀστεῖο.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Θέλεις νἀφίσω τὰ στεῖα καὶ νὰ σοῦ 'πῶ τὴν γνώμην μου σοβαρῶς, εἰλικρινῶς;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Παρακαλῶ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *δεικνύουσα τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε* : — Τὸ πρόγραμμά σου, διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, δὲν εἶνε βέβαια τίποτε νέον. Ἀλλὰ ἐδῶ, εἰς τὸν τόπον μας, θὰ κατακριθῇ καὶ θὰ γελοιοποιηθῇ.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μὲ πεῖσμα* : — Νομίζεις;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Εἶμαι βεβαία.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ἔστω. Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει; Ἂς λέγουν!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Πῶς τί μᾶς μέλει! Ὅταν γελοιοποιηθῇ ἡ ἰδέα, δὲν θὰ εὕρῃ ὀπαδούς. Καὶ χωρὶς ὀπαδούς, χωρὶς μέλη, πῶς θὰ ἐπιδιώξωμεν τοὺς σκοπούς μας;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Αὐτὰ ποῦ θέλω, εἶνε σωστά; εἶνε δίκαια :

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *μὲ δισταγμόν* : — Δὲν λέγω ὄχι... δίκαιον εἶνε νὰ ἔχουν ψῆφον καὶ αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες, ἀφοῦ ἔχουν καὶ οἱ πλέον ἀμαθεῖς ἄνδρες... ἀλλά...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Δὲν ἔχει *ἀλλά!* Ἀφοῦ εἴμεθα ἐν τῷ δικαίῳ, πρέπει νὰ τραβήξωμεν ἐμπρός, ἀδιαφοροῦσαι τί θὰ 'πῇ ὁ κόσμος. Καὶ σύ, μοῦ φαίνεται, εἰς τὴν τέχνην σου, τὸ ἴδιο κάμνεις. Πόσες φορὲς δὲν ἤκουσες νὰ λέγουν διὰ τὰ ἔργα σου ὅτι εἶνε *μαλλιαρά!* Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἔκαμε νἀλλάξῃς τρόπον ἐργασίας. Ἔτσι;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ : — Ναί, ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἐννοεῖ ἀπὸ τέχνην. Μὴ λησμονῆς ὅμως, ὅτι ἐγὼ ζωγραφίζω μὲ λάδι.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Κ' ἐγώ;... μήπως ἐγὼ ζωγραφίζω μὲ ξεῖδι;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *γελῶσα* : — Μὰ νά, ἀκριβῶς. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ μέρος τοῦ προγράμματος ποῦ λέγει ὅτι «θὰ κρίνωμεν καὶ θὰ ἐπικρίνωμεν», μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μὲ ξεῖδι, μὲ πιπέρι... μὲ ἀλάτι ἴσως... ἀλλὰ διόλου μὲ λάδι!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Πάλι τὰ γύρισες στὸ ἀστεῖο. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ 'πῶ! Ἡ ζωγραφική σου μὲ τὸ λάδι, καὶ τὸ πρόγραμμά μου μὲ τὸ ξεῖδι... δίνουν τὰ χέρια. Ἂς τὰ δώσουμε λοιπὸν καὶ 'μεῖς καὶ ἂς μὴ φιλονεικοῦμε πιά. (*Τείνει τὴν χεῖρά της πρὸς τὴν Κλεοπάτραν*).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς Δος Ἀγκαθίδου* : — Ἔχεις δίκιο, δὲν θὰ ἦτο καλὴ ρεκλάμα διὰ τὸν Σύλλογόν μας νἀρχίσουμε ἀμέσως τὰ μαλώματα. Τὸ πρόγραμμά σου μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἐνθουσιάζῃ... Ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποῦ ὑπέγραψα, ἐν νοῷ νὰ μείνω πιστή. (*Ἀκούεται ὁ κώδων τῆς θύρας.*)

— Ἄ, νά! θὰ εἶνε ἡ Κλεονίκη.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Δὲν εἶνε τὸ κτύπημά της.. Μπορεῖ νὰ εἶνε καμμιὰ ἄλλη... ἢ καὶ πολλὲς ἄλλες...

«Νὰ τὴν φέρω λοιπὸν μέσα...» (Σελ. 22, στ. α'.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΦΛΩΡΑ.

ΦΛΩΡΑ, *εἰσέρχεται σαστισμένη* : — Κυρία... νὰ τὸ ἀφίσω νὰ μπῇ μέσα;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ποιό;

ΦΛΩΡΑ : — Τὸ... τὸ πρόσωπο ποῦ κτύπησε τώρα τὴν πόρτα.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Εἶνε γυναῖκα;

ΦΛΩΡΑ, *διστάζουσα* : — Μὰ... μοῦ φαίνεται, ναί.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Τί θὰ 'πῇ σοῦ *φαίνεται ;* Εἶνε γυναῖκα ἢ ἄνδρας ;

ΦΛΩΡΑ : — Μὰ δὲν εἶν' εὔκολο νὰ σᾶς 'πῶ. Καπέλο ἀντρίκιο, σακκάκι ἀντρίκιο, πόδια ἀντρίκια — κάτι ποδάρες ! — γυαλιὰ ἀντρίκια, κ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι, πιὸ χοντρὸ ἀπὸ τὴ «Μαγειρική μου»... Νὰ πῇς γιὰ τὸ μοῦτρο ; Αὐτὸ πιὰ εἶνε ποῦ δὲν εἶνε οὔτε ἀντρίκιο, οὔτε γυναίκειο. Ἂν δὲν φοροῦσε καὶ φουστάνι, μὰ τὴν πίστι μου θὰ τὴν πετοῦσα ἔξω. Μὰ ἔλα ποῦ φορεῖ φουστάνι ! ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ. — Φυσικά ! τὸ φουστάνι εἶνε τὸ ἔμβλημα, ἡ σημαία, τὸ σύνθημα !...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. *αἰφνιδίως :* — Θὰ εἶνε καμμία Ἀγγλίς !

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ἀγγλίς ; ! Μὶςς λοιπὸν ἀληθινή ; Ἄ, μ' αὐτὸ μᾶς καλακεύει πολύ !

ΦΛΩΡΑ : — Νὰ τὴν φέρω λοιπὸν μέσα ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Τρέξε γρήγορα !

ΦΛΩΡΑ, *καθ' ἑαυτήν :* — Ἄχ ἐκεῖνες οἱ ποδάρες ! Τί θὰ τραβήξῃ τὸ παρκέτο μου !... *(Ἐξέρχεται.)*

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἀκηλπισμένος, ἀνίσχυρος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς τύχης, ἡ ὁποία ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἐσυλλογίζετο, βλέπων τὸν Σηκουάναν, ὁ ὁποῖος ἔρρεε παρὰ τοὺς πόδας του, μήπως δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ τελειώσῃ μ' ἕνα πήδημα τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ζωήν,—ὅταν ἐπὶ τῆς προκυμαίας τοῦ Ὡρολογίου ὅπου εὑρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶδε μέγα πλῆθος λαοῦ νὰ διέρχεται ἐνώπιόν του, νὰ διασχίζῃ τὸν ποταμὸν καὶ νὰ διευθύνεται μὲ διατόρους κραυγὰς πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου.

— Εἰς τὰ ὅπλα, πολῖται !... Ἡ πατρὶς ἐν κινδύνῳ !... Ἡ πατρὶς κινδυνεύει ! — ὡρύετο τὸ μανιῶδες ἐκεῖνο πλῆθος.

Καὶ αἱ λέξεις «Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ» γραμμέναι μὲ πελώρια ψηφία εἰς μίαν μεγάλην σημαίαν, ἡ ὁποία ἀνεπετάσθη ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ Δημαρχείου, ἐπροκάλει πανταχόθεν φλογερὰς πατριωτικὰς ἐκδηλώσεις.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν—23 Ἰουλίου 1792,—εὐρεῖαι ἐξέδραι, στολισμέναι μὲ κλάδους δάφνης καὶ μυρσίνης, μὲ τάπητας καὶ μὲ σημαίας, εἶχον στηθῇ εἰς διάφορα μέρη τῆς πρωτευούσης, διὰ νὰ προσέρχωνται αἱ ἐθελονταί.

Μέγας ὑπῆρξεν ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον τὰς βαθμίδας τῶν ἐξεδρῶν διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὴν πατρίδα τὸν φόρον τῆς ἀγάπης των. Ἐργάται, τεχνῖται, ἔμποροι, ὑπάλληλοι, ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων ἄνθρωποι ἔσπευδαν φιλοτίμως, ποῖος πρῶτος νὰ λάβῃ τὸ πιστοποιητικόν, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ ὁπλισθῇ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, τοῦ ἀπειλουμένου ὑπὸ ξενικῆς εἰσβολῆς.

«Ἐχθροὶ τῆς πατρίδος—ἔλεγε τὸ θούρειον ἆσμα,—ὅλοι εἶνε στρατιῶται διὰ νὰ σᾶς πολεμήσουν.—Ἐὰν πέσουν οἱ νεαροί μας ἥρωες, ἡ γῆ θὰ ἀναβλαστήσῃ ἄλλους, ἑτοίμους νὰ πολεμήσουν ἐναντίον σας !»

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά του ὁ Ἰακωβάκης ἀνέβη, καὶ μὲ δειλίαν, διότι εἶχε συναίσθησιν τῆς σωματικῆς του ἀδυναμίας, ἐζήτησε νὰ τὸν στείλουν καὶ αὐτὸν εἰς τὰ σύνορα.

Ἡ αἴτησις αὐτή, τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι οἱ ἐπιφορτισμένοι νὰ δέχωνται τοὺς ἐθελοντάς, ἔπρεπε νὰ κούσουν μὲ θαυμασμὸν καὶ μὲ σέβας, ἔγινε δεκτὴ διὰ σαρκαστικῶν γελώτων, οἱ ὁποῖοι βαθύτατα ἐπλήγωσαν τὸ δυστυχισμένο παιδί.

Ἐλλείψει τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν ἡλικιότητος καὶ γεννήσεως, ἠρνήθησαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος πολίτης, ὁ ὠχρὸς καὶ ἀσθενικός, εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τοῦ νόμου ἡλικίαν διὰ νὰ τῷ ἀνατεθῇ οἱαδήποτε ὑπηρεσία εἰς τὸν στρατόν.

— Ἐσύ, παιδάκι μου, ἔχεις ἀκόμη ἀνάγκην νὰ πιῇς γάλα ! τῷ εἶπον καὶ τὸν ἀπέπεμψαν.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ναί . . . . εἶχεν ἀκόμη ἀνάγκην νὰ πιῇ γάλα, ἢ τοὐλάχιστον κἄτι νὰ φάγῃ. Ὁ σκληρὸς αὐτὸς λόγος τῷ ὑπενθύμισε τὴν ἐρημίαν τοῦ στομάχου του, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ δεχθῇ τὸ παραμικρὸν ἀπὸ χθές. Καὶ ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἕνα πιάτο ζεστῆς σούπας θὰ τῷ ἔσωζε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὴν ζωήν...

Μὲ δακρυσμένα μάτια, τρέμων ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν, κατῆλθεν ἐπιπόνως τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας καὶ ἀνεμίχθη μὲ τὸ πυκνὸν καὶ θορυβῶδες πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνωστίζετο εἰς τὰ πέριξ τοῦ Δημαρχείου.

Τί θὰ ἐγίνετο τώρα ;

Περιεπλανᾶτο ἀσκόπως ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἠσθάνετο μεγάλην ἐξάντλησιν καὶ ρίγη πυρετοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστηρίζετο εἰς κανένα τοῖχον διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Εἰς τὴν γωνίαν κάποιου δρόμου, ἕνα ἐλεεινὸν κοκκινότριχον σκυλάκι, ἰσχνότατον, ἦλθε καὶ ἐτρίφθη ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ λυκηγερά, τὰ παραπονετικά του μάτια, ὡς νὰ ἐζητοῦσε τὴν προστασίαν του.

Ὁ Ἰακωβάκης, μὲ καλωσύνην, τοῦ ἐχάϊδευσε τὸ κεφάλι, καὶ ὁ σκύλος, εὐγνώμων, τὸν ἠκολούθησε.

— Ἔρημος σκύλος σὰν καὶ μένα, ἐσυλλογίσθη ὁ μικρὸς ὀρφανός, θὰ γυρεύῃ χωρὶς ἄλλο, σὰν καὶ μένα ἐπίσης, κάτι νὰ βάλῃ στὸ στόμα του.

Ἔφθασαν μαζὶ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου, ὅπου ὁ Ἰακωβάκης, κατάκοπος, ἐκάθησεν εἰς ἕνα πάγκον.

Ἦτο ἀπόγευμα.

Ὡραῖος ἥλιος ἔλαμπεν ἀκόμη εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανόν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκεπασμένον ἀπὸ μερικὰ ἀραιὰ νέφη, ἐνῷ εἰς τοὺς πρασίνους κλάδους τῶν καστανεῶν καὶ τῶν ἀκακιῶν, κόσσυφοι καὶ ἀκανθίδες ἐξετέλουν μίαν πολύηχον συναυλίαν.

«Ὁ σκύλος, εὐγνώμων, τὸν ἠκολούθησε...» (Σελ. 22, στ. γ'.)

Εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου τὸ προσιτὸν εἰς τὸ κοινόν, πολυάριθμοι ὄμιλοι εὐτυχῶν παιδιῶν ἔτρεχαν καὶ ἔπαιζαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν μητέρων ἢ τῶν παιδαγωγῶν των.

Ἐν ἐξ αὐτῶν, χαριτωμένον ἀγοράκι πέντε ὡς ἓξ ἐτῶν, ἦλθε τρεχάτο καὶ ἄφισεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πάγκου, ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἰακωβάκης, μίαν φέταν ψωμὶ ἀλειμμένην μὲ βούτυρον, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσε καὶ ἡ ὁποία βεβαίως θὰ τὸ ἐμπόδιζεν εἰς τὸ παιγνίδι του.

Ὁ Ἰακωβάκης ἐκύτταξε μὲ βλέμμα πόθου τὸ ψωμὶ ἐκεῖνο, ἀλλὰ μολονότι ἐπεινοῦσε τόσον, ὄχι μόνον δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πάρῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπανειλημμένως τὸ ὑπερησπίσθη ἐναντίον τῶν ἐφόδων τοῦ πεινασμένου σκύλου.

Ἀκόμη μίαν φορὰν ἐσυλλογίσθη τὴν δυστυχίαν του, τὴν παρέβαλε μὲ τὴν δυστυχίαν τοῦ σκύλου,—τοῦ μόνου του φίλου—καὶ δάκρυα θερμὰ κατέβρεξαν τὰς παρειάς του. Ἐν τοσούτῳ ἐδίσταζε νὰφίσῃ τὴν θέσιν του, διότι μία ἐλπὶς ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ : ἂν τὸ παιδάκι δὲν ἐπανήρχετο ; κανεὶς τότε δὲν θὰ ἐσκέπτετο νὰ τῷ διαμφισβητήσῃ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο ψωμί...

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἀπὸ τὸν ἀπέναντι πάγκον, ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας γέρων, παρηκολούθησε τὸ βωδὲν καὶ σπαραξικάρδιον αὐτὸ δρᾶμα. Κινηθεὶς εἰς οἶκτον πρὸς τὴν μεγάλην δυστυχίαν, ἐσηκώθη, ἐπλησίασε τὸν Ἰακωβάκην καὶ ἐγγίζων ἐλαφρὰ τὸν ὦμόν του :

—Τὸ παιδὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν αὐτὴ ἡ φέτα, τῷ εἶπε, ἐγύρισε 'στὸ σπίτι του. Εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ τὴν προσφέρῃς 'στὸ σκυλί σου. Ὅσο γιὰ σίνα, ἰδού, πάρε !

Καὶ τῷ ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρα ἓν νόμισμα ἓξ λιβρῶν.

Ὁ Ἰακωβάκης, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, ἐσώθη. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ μείνῃ περισσότερον εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐκινδύνευε νὰ κοπῇ ἡ πεῖνα. Καὶ μολονότι αἱ πύλαι ἐφρουροῦντο αὐστηρῶς, εὐθὺς τὴν ἐπαύριον κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν μὲ τὸν τετράποδα φίλον του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀνομάσῃ Τετράδην, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν συνήντησε καὶ ἡ ὁποία ἦτο Τετάρτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὸ πανδοχεῖον ἡ «Περιστερά»

Εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου ἡ «Περιστερά», εἰς τὸ χωρίον Φλουρσύ, ἡ Βριγίττα Δελσόλ, ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος, ἔγνεθε μὲ τὴν ρόκαν της, καθημένη πλησίον τῆς ἑστίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπετεφροῦντο ἀργὰ τὰ τελευταῖα ξύλα.

Παρακολουθοῦσα ὁλονὲν μὲ ἀφῃρημένον ὄμμα τὰς κινήσεις τῆς ἰδίας της σκιᾶς, ἡ ὁποία ἐσχηματίζετο φανταστικὴ εἰς τὸ ἡμίφως ἐπὶ τῆς χαμηλῆς ὀροφῆς, ἐσυλλογίζετο τὰ θλιβερὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων, ἀπὸ δύο ἤδη μηνῶν, ἡ δυστυχὴς Γαλλία ἦτο τὸ θέατρον : τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεταναστῶν συνοδευόντων τὰ πρωσσικὰ καὶ αὐστριακὰ στρατεύματα, τὴν ἅλωσιν τοῦ Λογκβύ, τὴν παράδοσιν τοῦ Βερντέν, τὰς μάχας τοῦ Ἀργκόν, τὸν βομβαρδισμὸν τοῦ Βαλμύ, τὸν ἐμπρησμὸν τῆς Λίλλης, τῆς ὁποίας τὰ καπνίζοντα ἀκόμη ἐρείπια ἐμαρτύρουν περὶ τῆς λύσσης τῶν ἐχθρῶν...

—Πόσα ἔγιναν σὲ τόσο λίγον καιρό ! ἐψιθύριζε στρέφουσα ὁλονὲν μὲ τὰ εὐκίνητα δάκτυλά της τὴν ἄτρακτον, περὶ τὴν ὁποίαν ἐτυλίσσετο τὸ καννάβινον νῆμα. Τί κρῖμα νὰ μὴ κυνηγήσῃ ἀκόμη αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Δυμουριέ, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀφίσῃ νὰ ξανατεράσουν ἥσυχα τὰ σύνορα !... Διότι τὸ μάθημα δὲν τοὺς ὠφέλησε καθόλου, καὶ νὰ τους ποῦ ξαναγυρίζουν τώρα τολμηρότεροι καὶ αὐθαδέστεροι παρὰ ποτέ !

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Λατινικῶν :

Ὁ καθηγητής :—Πῶς κάμνει τὸ θηλυκὸν τοῦ *ρὲξ* (rex) ;

Ὁ μαθητής, μετὰ σκέψιν :—Ρέγγα ! ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Λέσβου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Πρόνοια» τῆς Μυτιλήνης ἀνενέωσε διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1909 τὴν συνδρομὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 69 καὶ 70 συστηθέντων ἀπόρων.

Ὁ Σύλλογος «Ὡραία Χίος» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τοὺς ὑπ' ἀριθ. 42, 44, 45, 49, 50, 51, 53, 54, 55, 56, 60, καὶ 64 συστηθέντας δώδεκα ἐν ὅλῳ ἀπόρους.

Ὁ ἐν Σερβίᾳ κ. Ι. Κ. Γκελιάδης, φίλος τῆς Διαπλάσεως, ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 61 συστηθέντα ἄπορον.

Εὖγε εἰς ὅλους.

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὅσοι θέλουν νὰνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν 30ὸν ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ τὸ κάμουν *μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον. Διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

Ὑπενθυμίζω εἰς ὅσους θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1908, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τὴν ζητηθεῖσαν Σημείωσιν (ἓδε φύλλον 53ον) *μέχρι τέλους Δεκεμβρίου*. Ὅσοι δὲν στείλουν, δὲν θὰναφερθοῦν εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ξεσπάθωμα, *Ζίνα*. Ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ νέα μας φίλη, ὡς ἐξαδέλφη σου, θὰ σοῦ ὁμοιάσῃ καὶ θὰ διαπρέψῃ πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας.

Νομίζω ὅτι σοῦ ἀπήντησα, *Φάρε τῆς Μυτιλήνης*, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃ κανεὶς περισσοτέρας ἀπὸ 15 Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν. Μερικοὶ ὑπερβαίνουν κάποτε τὸν ὡρισμένον ἀριθμόν, ἀλλ' αἱ ἐπὶ πλέον Ἀσκήσεις τοῖς ἀφαιροῦνται, πρὸς τιμωρίαν των δέ, *αἱ ὡραιότεραι*.

Περιμένω λοιπόν, *Ξεπεσμένε Λόρδε*, τὰ νέα Ξεσπαθώματα. Ἡ ἀνανέωσις συνδρομῆς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ λογίζεται ὡς ξεσπάθωμα, ἐκτὸς τῆς τῶν συστηθέντων ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ ἀπόρων. Οἱ τυχόντες Ἐπαίνου εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος δικαιοῦνται νὰ λάβουν εἰς βιβλία λεπ. 1 ½ δι' ἕκαστον φύλλον.

«Μὲ ἠρώτησέ τις — μοῦ γράφει ἡ *Ἀνεμώνη*,— ἐὰν ἔχω φίλην εἰλικρινῆ. Καὶ δὲν ἐδίστασα νὰπαντήσω ὅτι ἔχω σέ. Φίλη εἰλικρινεστέρα καὶ συμπαθεστέρα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ !» Πόσον εἶμαι ἀληθινὰ εὐτυχὴς νὰ βλέπω ὅτι μάταποῦν ἔτσι !

Ναί, *Κίρκη*, εἶδες τί ἄγριος ὁ ἐφετεινὸς χειμών ; Βρέχει, βρέχει, ἀτελείωτα. Καὶ τὰ κοφτερὰ πίσω εἶνε» ἀκόμη ! Διότι ποιὸς ξεύρει τί βοριάδες καὶ τί χιόνια μᾶς περιμένουν...

Ἡ Εὔφημος Μνεία, *Φιλὶ τῆς Μάνας*, δὲν λογαριάζεται διόλου εἰς τὸ Ἀθρόον. Δι' αὐτὸ δὲν εἶδες νὰναφέρεται μὲ ἀντίστοιχον ἀριθμητικὴν ἀξίαν εἰς τὸν Ὀδηγόν. Ἀσκήσεις δημοσιεύονται ὄχι μόνον τῶν βραβευομένων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαινουμένων, καὶ τῶν λαμβανόντων ἁπλῶς Εὔφημον Μνείαν.

Εὔοσμον Ἴον, εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι γρήγορα θὰναδειχθῇς μεταξὺ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων μου φίλων.

Γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου, *Ἀθάνατε Ἑλλάς*, καὶ δὲν θυμόνω ποῦ ἄργησες τόσον νὰ μοῦ γράψῃς. Ἄλλως τε τὸ χαριτωμένον γράμμα σου μὲ ἀπεζημίωσε καλὰ δι' αὐτὴν τὴν σιωπήν. Βραβεῖον ἔστειλα.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτόν σου γραμματάκι, *Ἄνθος τῆς Χίου*. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά.

Ἐγέλασα, *Ζήτω ἡ Πατρίς*, μὲ αὐτὰ τὰδελφικὰ μαλλώματα περὶ τοῦ ποῖος θὰ πρωτοδιαβάσῃ τὸ φύλλον. Θὰ τὰ θυμᾶσθε καὶ σεῖς σὰν μεγαλώσετε καὶ θὰ γελᾶτε...ἀλλὰ τί λέγω ; μήπως δὲν γελᾶτε καὶ σεῖς ἀπὸ τώρα ; μήπως αὐτὰ δὲν ἀνήκουν πλέον εἰς τὸ παρελθόν ; —Πολὺ-πολὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐπραξίαν ἐκείνης τῆς συνδρομῆς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα *:— Ἐνθουσιώδης Κύπριος*, α. (Ζ.Ρ.) *Αἰπυτίδη; Γόργος*, α. (Γ.Δ.) *Τῆς Λευθεριᾶς τ' Ἀγέρι*, κ. (Ε. Σ.) *Ἀνθοῦσα Ἐλεία*, κ. (+!;) *Φιλὶ τῆς Μάνας*, α. (Α.Α.) *Ἀθανάσιος Διάκος*, α. (Ι.Χ.) *Εὔοσμον Ἴον*, κ. (Λ.Α.) *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*, α. (Γ.Γ.) *Ὑποφώσκουσα Ἠώς*, κ. (Α.Τ.) *Ἄσπρος Καφές*, α. (+..) *Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας*, α. (Φ. Φ.) *Σιβύλλα*, κ. (Μ. Ρ.) *Ἐλληνόφρων*, α. (Κ.Ε.) *Σατανᾶς*, α. (Μ.Γ.) *Μαραμένη Ἐλπίδα*, κ. (Δ.Χ.) *Ἀτλαντικός*, α. (Δ.Β.) *Θῦμα τοῦ Φθόνου*, α. (Α.Γ.) *Ἑλληνικὴ Δόξα*, κ. (Σ.Κ.) *Ἄνθος τῆς Θρᾴκης*, κ. (Ε.Σ.) *Ἑορτὴ τῆς Σημαίας* α. (Κ.Κ.) *Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων*, κ. (Μ.Ν.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων *: — Ζήτω ἡ Πατρίς*, κ. *Ξεπεσμένος Λόρδος*, α. *Τσίρος*, α. *Μαγεμένο Δακτυλίδι*, α. *Ταπεινὸ Γιασεμί*, α. *Πίστις-Πατρίς*, α. *Κίρκη*, κ. *Ἄνθος τῆς Χίου*, κ. *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, κ. *Ἐρανίης*, α. *Ἄρχων τῆς Χίου*, α. *Ρηγολέτος*, α. *Κουρσοπάκιν*, α. *Μάρκος Αὐρήλιος*, α. *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*, κ. *Πόθος τῆς Μακεδονίας*, κ. *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*, α. *Ἑλλὰς-Κρήτη*, α. *Ἰδανικότης*, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἐλληνικὴν Δόξαν* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βγοῦν καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν Λύσεων· τὰ Εὔσημα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου θὰ λογαριασθοῦν μετὰ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1909·) *Πόδον τῆς Μακεδονίας* (Βραβεῖον ἔστειλα· χάρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἑλληνόφρονα* (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Ἀέραν τοῦ Πηλίου*, *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* (τί ὡραῖα ζωγραφισμένον τὸ δελτάριόν σου !) *Νικόλαον Η. Λ.* [εὐχαριστῶ πολύ·) *Χ. Π. Μοσχ.* (ναί, διότι εἶνε Διαγωνισμὸς τοῦ 1908·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου περὶ ἐνάρξεως τῆς Τουρκικῆς Βουλῆς· ναί, εἶδες τί αμεγαλοπρεπῆς» ἡ ἀπάντησις τῆς *Ἐλιούδας* εἰς τὴν Κυριακήν ;) *Εἶμαι Ζακυνθία*, *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (χάρτην Λύσεων ἔστειλα·) *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα* [ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα* (βεβαίως δύνασαι νὰ μεταχειρισθῇς τὸ παλαιόν· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ ξεσπαθώματα·) *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Δεκεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 30 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

14. Λεξίγριφος

Τὸ μέγεθος τοῦ πλοίου μου
Ἠθέλησα ναὔξήσω,
Κ' ἐσκέφθηκα δυὸ γράμματα
Στο τέλος νὰ κολλήσω.
Ἀλλὰ μ' αὐτὸ ἐμίκρυνε,
Ζωντάνεψε τὸ πλοῖον,
Καὶ Βασιλόπαις ἔγινε
Γνωστὴ ἀπὸ Βιβλίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

15. Συλλαβόγριφος

Δύο σύμφωνα μαζὶ
μὲ ἀντωνυμίαν ἑνόνει,
Καὶ ἀμέσως ποταμὸν
τῆς Ἑλλάδος φανερόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κανδανολέοντος

16. Στοιχειόγριφος

Ἐὺῷ τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
Σὸ μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι·
Θαῦμα! τί δροσιὰ εἶν' αὐτὴ
Ὁποῦ ἔξαφνα προβάλλει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφανωμένου Ἅρματος

17. Ἀναγραμματισμὸς

Ἓν φυσικὸν φαινόμενον
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Τόπον τινὰ δενδρόφυτον
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Ἑλλάδος

18. Ἀστήρ

* * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕ-
* * * τως ὥστε νὰναγινώσκεται:
* * * Ι * * * καθέτως ρωμαϊκὸς ἱστορικός,
* * * ὁριζοντίως ἀρχαία ποιητρια·
* * * διαγωνίως δέ, πόλις τῆς Τουρ-
* * * κίας καὶ ἐπίθετον κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Μεσολογγίου

19. Συλλαβικὸς Ρόμβος

1.—Φωνῆεν.
2.—Ὅπου ἢ δι' οὗ κρεμῶμεν.
3.—Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.
4.—Σχολικὸν ἔπιπλον.
5.—Ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ Μενελάου Πετρίδου

20. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 2 5 = Μέγας Ρωμαῖος.
2 3 2 4 = Ἥρως.
3 1 2 5 3 2 = Νῆσος.
4 1 3 2 = Δὲν εἶνε σῶμα.
5 2 = Θεός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

21. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ δεύτεραι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Αὐτοκράτορα Ρωμαῖον:

1, Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος· 2, Μαλάκιον· 3, Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος· 4, Πρωτόπλαστος· 5, Ζῶον φορτηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου Μυτιλήνης

22. Ἐλλιποσύμφωνον

οο-οση-οωεο-ευιτη-αω-*-ααω-ωαο-ωαη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου

23. Γρῖφος

ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ
Μ ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ ΔΙ
ΔΙ ΔΙ ΔΙ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Οἱ Ναυπλιῶται συνδρομηταὶ ὑπόσχονται τῷ παμφιλτάτῳ αὐτῶν ἀρχηγῷ *Προμάχῳ τῆς Ἐλευθερίας* ὑποστήριξιν ἐκθυμοτάτην.—*Ἔνδοξος Ἐλευθερία, Ἄνθος τῶν Λειμώνων, Ἀτρόμητος Λέων, Δοξασμένο Ναύπλιον, Ναυτοπούλα τοῦ Ναυπλίου.* (Θ,38)

Διάλογος:—Ἰδανικόσης, ἀπὸ ποῖον ἀριθμὸν ἀρχίζει ἡ προπαίδεια;

—Προκειμένου περὶ ρεκλαμῶν Μαρμαροβασιλικῶν ψευδωνύμων, ὦ *Βασιλόπαι*, ἀπὸ τὸ... 481! Ἐν ἄλλαις περιπτώσεσι ἀπὸ τὸ 1. Τώρα τὸ κατάλαβες;;; ὅτι... ρεκλάμας χάριν ἤρχισαν ἀπὸ τὸ 481;! (Θ,34)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΑΣ Δεκαπενθήμερος ἐν Ἀθήναις, Ἀλκαμένους 11. Ἔτος Δ'.—Περιοδικὸν χρησιμώτατον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν, διδάσκον τὴν τέχνην τοῦ νὰ μὴ ἀσθενῆτε ποτέ, ἀπαραίτητον διὰ τὰς μητέρας.—Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 5. (Ἐξωτερικοῦ φρ. 6.) (Θ,35)

Οἱ Κρῆτες ἡμετέρου κόμματος πέμπουσι δι' ἐμοῦ ἕνα μπουκέτο εὐχῶν διὰ τὴν ἑορτὴν των (6 τρέχ.) τῷ φιλτάτῳ συναγωνιστῇ *Κρητικῷ Ὀυείρῳ* καὶ ἀγαπητῷ ὑπαρχηγῷ *Κανδανολέοντι*.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (Θ,36)

Δι' ἡμῶν *ἅπαντες* οἱ *τριακόσιοι* Καίριναι ψηφοφόροι ὑπόσχονται ἐνθερμοτάτην ὑποστήριξιν εἰς τὴν *Πανελλ. Αἰγυπτ. Ἕνωσιν*.—Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Κῆρυξ τοῦ Δικαίου, Νυκτοκόραξ, Ταῖρος, Βαρῶνος, Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο, Αἰγυπτιανὸς Στόλος, Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς κλπ. κλπ. (Θ,37)

Αἰγυπτία Βασιλόπαι, κεραυνόπληκτος! ἔ;! νομίζεις! Προσοχή... ὁ πόλεμος στοιχίζει... Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις! Μετριοπάθειαν καὶ ὄχι παραφοράς.—*Ξεροφιλόσοφος* (Θ,38)

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς δυνάμεως τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ἀρχιστράτηγος: — Προσοχή! — Χά! χά! χά! — Τί γελᾶτε σεῖς, ξόανα, Κάλπ καὶ Χαντζίρ; — Γελοῦμεν ἐνθυμηθέντες τὸ εὐφυέστατον (!;) ἐπινόημα τῶν Λατροῦμνικῶν, ποῦ, γιὰ νὰ φανοῦν πολλαριθμότεροι, φοβίζοντες οὕτω ἡμέτερον κόμμα, ἤρχισαν τὴν ἀρίθμησιν ἀπὸ τοῦ 481, ἀφίσαντες τὰ ρέστα πρὸς φύλαξιν τῶν ἐκ τῶν ...ἐπιστολῶν κατακλυσθέντων Γραφείων των (!!) ἐπειδὴ γραφεῖα, σὰν τὰ δικά των (!) δὲν μένουν ἀφρούρητα, λέγουν, εἰς τέτοια περίστασι, καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλαν κ' ἐκεῖνοι, ὡς φρουρὰν τὰ τάγμα τῶν...ἀνυπάρκτων! Ἂς μάθουν ὅμως ὅτι σ' ἐμᾶς αὐτὰ τὰ στρατηγήματα δὲν περνοῦν, (Θ,39)

Ἀρχαιρεσίαι ἀρτισυστάτου Συλλόγου «*Κνωσός*». Πρόεδρος: *Ἑλλὰς-Κρήτη*. Ζητοῦνται πανταχόθεν ἀντιπρόσωποι. Ἔντυπα καταστατικὰ διανέμονται. Πληροφορίαι: Μιχαὴλ Γρηγορίου (γραφεῖον τελώνου) Ἡράκλειον. (Θ,47)

Ὑπερπεντήκοντα ψηφοφόροι περιφερείας Kafr Zayat εὑρίσκονται εἰς ἀναστάτωσιν ἐκ φανταστικῶν ἀριθμῶν Λατροῦμνικῆς δυνάμεως. Μέχρις ἐσχάτων δηλοῦμεν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν φιλοτιμοενετικῷ κόμματι. Ζήτωσαν ΤΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΑ!!! Ζήτω ὁ ἀρχηγὸς περιφερείας μας ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΑΑΣ!!—*Χαζηκουμπούρας*, *Ἐθνικὸς Στόλος*, *Ἀμαδυὰς* καὶ συντροφία. (Θ,40)

Εὐχὰς στέλλω μυρίας θερμὰς μ' ὅλο καρδιὰ εἰς τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, νὰ ζήσῃ εὔδαιμον καὶ με χαρά.

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (Θ,41)

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, δέξου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχῶν μου.— *Ἑλληνική Καρδία* (Θ,42)

Ἱδρύθη ἐν Πύργῳ Σύλλογος «**ΠΛΕΙΑΣ**». Σκοπὸς ἡ διάδοσις τῆς Διαπλάσεως. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν, Πρόεδρος: *Μιμόζα*, Ἀντιπρόεδρος: *Ἐδελβάϊς*, Ταμίας *Μαραμένη Φύσις*, Γεν. Γραμματεὺς: *Νευρόσπαστο*, Εἰδικὸς Γραμμ. *Μπερδεμένη Κυκλαμιά*, Μέλη: *Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο*, *Ρεζεντά*, *Ἀραχνόντυτη*, *Ἀνθισμένη Δυγαριά*, *Κάλυξ Ἄνθους*, *Ἀνατολῆς*, *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*, *Ἀνεμώνη*. Ἀνακηρύσσει δὲ ἐπίτιμον πρόεδρον τὴν ἐκλεγεῖσαν καὶ μὴ ἀποδεχθεῖσαν τὴν θέσιν τῆς Προέδρου *Ἱερὰν Ἄλιν*.—*Τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῶν μελῶν ἀνεξάρτητον*. (Θ,43)

Ἱδρύθη ἐν Σμύρνῃ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ, οὗ ὁ σκοπὸς εἶνε ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ ἡ διάδοσις αὐτῆς. Προσωρινὸν διοικητικὸν συμβούλιον. Πρόεδρος: *Βασίλειος Στύλογλου*, Ἀντιπρόεδρος: *Ἀσπασία Τσιτσεκλῆ*, Γραμματεύς: *Εὐρυσθένης Τριαντοφυλλίδης*, Ταμίας: *Ἀθανάσιος Καραμανλῆς*, Σύμβουλοι: *Σοφία Σωτηρίου*, *Χρῆστος Σολωμονίδης*, *Ὑπατία Τσιτσεκλῆ*.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωσι μέλη, ἰδιαιτέρως οἱ ἐν Σμύρνῃ, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι σχετικὰς πληροφορίας, νὰπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr Basile Styloglou, Smyrne. (Θ,44)

Παιὼ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ δαλταρίων. *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*.

Εὐχὴ τῆς Μάνας, τί καρδιὰ νὰ κάνουμε; κρῖμα στὰς ὑποσχέσεις σου! Ἡμεῖς καίπερ Αἰγύπτιοι, βλέποντες τὸν ἀναπόφευκτον πλέον ὄλεθρόν σου, προσχωροῦμεν στὸ Λατροῦμνικὸν κόμμα διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοὐλάχιστον βραδεῖον ἔκλογέως. — *Αἰγυπτιακὸς Βάμβαξ*, *Ραμλιώτης*, *Χώρα τοῦ Φαραώ*, *Καϊρινὴ* Φίφτυ-τοῦ. (Θ,46)

Αἰγύπτιοι, Χιῶτες Ἀνοικτόκαρδοι, φιφτυτούδια, τρελλαμάρες,...μπᾶς καὶ σᾶς ἔστριψε ἡ βίδα; τίποτε οἱ ζέστες; μὰ θὰ πῆτε ὅλ' οἱ Χιῶτες εἶν' τρελλοί, ποιὸς ὀλίγο ποιὸς πολύ.—*Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων*. (Θ,48)

Η *Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων*, εἰσερχομένη διὰ τοῦ ἅρματός της ἐντὸς τοῦ Διαπλασιακόσμου, χαιρετᾷ ὅλα τὰ ἀπανταχοῦ γῆς Ἑλληνόπουλα. (Θ,49)

Προσφιλεσσάτη *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, ἐπὶ τῷ θανάτῳ λατρευτῆς σου μητρὸς δέχθητι τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια *Ἑλληνίδος Μητέρας*. (Θ,50)

Οἱ κληρωθέντες ἀριθμοὶ λαχείων Κράτους Ἀνοικτοκάρδων:
340, 978, 76, 292, 1167, 489, 346, 528, 25, 1088. (Θ,51)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.